

7.s.e.trinitatis

Gud

Fader, Søn og Helligånd

Du som er i himlen og på jorden,

Du åbner dine hænder for den mindste spurv.

Dine dage er fyldt af evighed

Men hos os har alting sin tid.

Det, som står, må falde.

Kraften i vores hænder forsvinder,

Og det vi bygger op, går til.

Derfor beder vi dig:

Bevar os i troen på,

At du lever med i det, der sker.

Åbn din hånd, så når vi falder,

Falder vi ned i din himmel,

Du som er fra evighed til evighed

Amen

”Der er en tid til at fødes, og en tid til at dø. En tid til at plante, en tid til at rydde”. Sådan hører vi i dag Prædikeren i Det gamle Testamente begynde sin opremsning af nogle af de modsætninger, som findes i verden, eller måske rettere noget af det uomgængelige, som finder sted i et menneskes liv: Leve og dø, plante og rydde, rive ned og bygge op, græde – le. Det hører alt sammen menneskets liv til.

Den lange liste af ordpar følger efter Prædikerens indledende sentens, om at alting har sin tid.

Og denne fornemmelse for, at alting virkelig har sin tid bliver styrket af den sproglige opremsning af modsætninger i Prædikerens bog: leve-dø, plante-rydde, elske-hade og så fremdeles. Det er som om den lange opremsning er med til at tydeliggøre, at sådan er livets gang. Det er jordens og alt levendes puls, noget uundgåeligt – ikke nødvendigvis alt sammen noget faretruende snarere noget velsignelsesfyldt, som kommer til og som sker. Det er bare sådan det er, lige som bølge efter bølge, der slår mod kysten.

□

Evangeliets beretning i dag med Jesu tale om, at der ikke falder en spurv til jorden, uden at Gud er med i det, lægger sig da som et håbefuldt lag ovenpå al denne uundgåelighed, som ligger i det at være menneske og at leve i en timelig og forgængelig verden.

Der er en puls i verden, noget vi mennesker er med i og er en del af, nogle eksistensvilkår og et liv, som har sin tid. Sådan er det. Og så samtidig er vores liv ikke kun et liv i en stadig rytme af urets og hjertets tid, understreger Jesus. Guds evighed findes og klinger med som det dybeste pulsslag, ja banker med i vores liv og fællesskab med hinanden. Grundpulsen i vores liv er givet af, at Gud har skabt verden, at han har omsorg for det, som han har skabt, ikke glemmer os og åbner sin hånd for selv den mindst spurv. Sådan er håbet.

□

Urets tid, hjertets tid og Guds evighed. De findes alle her midt i det liv, vi deler med hinanden. Det er troens udsagn, evangeliets glædelige budskab, at idet Gud lod sin søn blive menneske har han gjort jorden til et hotspot. Det hotspot, hvor både Gud og menneske er forbundet og vi mennesker nu er knyttet sammen.

Korset, hvor Jesus blev henrettet, er egentlig et meget illustrativ symbol på de forbindelser og den dybe sammenhæng, som Gud nu møder os med og som han lærer os at, vi skal arbejde for.

Et kors består jo af to stykker træ, som sat sammen danner såvel en lodret som en vandret akse. Lodret signaleres der forbindelse mellem himmel og jord, Guds evighed og menneskets timelighed. Og vandret løber korsarmene ud i verden, forbinder verden, melder, at vi hører sammen, vi mennesker, at vi har ansvar for hinanden, og er kaldet af Gud til ikke at søge vores eget men vores næste.

Amen

